

"Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης": Νομιμοποίηση της ανευθυνότητας τώρα ... και της διαστροφής (Αρχιμ. Αυγουστίνος Γ. Μύρου, Δρ Θ.)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Δεκεμβρίου 23, 2015

Σε μία πολιτισμένη και ευνομούμενη κοινωνία θεωρείται αυτονόητο οι υπεύθυνοι άρχοντες της να νομοθετούν υπέρ του φυσιολογικού και αγαθού και εναντίον του παρά φύσιν και βλαβερού. Η διαχρονικά αναντίρρητη αυτή αρχή ανατρέπεται εκ βάθρων στην περίπτωση του λεγομένου «συμφώνου ελεύθερης συμβίωσης». Το νομοθέτημα αυτό στην ουσία του δεν είναι τίποτε άλλο από μία υπεραπλουστευμένη και προς τὸ χείρον τείνουσα μορφή του γνωστού νομοθετήματος για τον πολιτικό γάμο, εφ' όσον αντιμετωπίζει την συμβίωση με απόλυτη αδιαφορία για τον Θεό, τον δημιουργό του ανθρώπου, αρνείται τον μυστηριακό της χαρακτήρα, ανοίγει τον δρόμο για την αναγνώριση της ομοφυλοφιλίας ως φυσιολογικής σχέσεως και διευκολύνει ακόμη περισσότερο την **διάλυση της οικογενείας** στην αποδεκτή για αιώνες μορφή της. Παρ' όλον ότι οι εισηγηταί της δήλωναν πως η ισχύς του εν λόγω νομοθετήματος θα καταστήσει τα πρόσωπα που «συμβιώνουν ελευθερα» περισσότερο υπεύθυνα, στην πραγματικότητα αυτό **νομιμοποιεί κραυγαλέα την ανευθυνότητα** (ο όρος χρησιμοποιείται με την σημασία, που έχει στον καθημερινό λόγο ως ασυνειδησία ή αναξιοπιστία, κατά τον Γ. Μπαμπινιώτη). Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο δημοσιογράφος, η οποία αξιολογούσε το προτεινόμενο νομοσχέδιο «θετικά», απευθυνόταν τότε σε όσους έπρόκειτο να το αξιοποιήσουν για να τους αναγγείλει: *«Συνυπογράφοντας δηλαδή ένα συμβόλαιο με το έτερον ήμισυ δεν θα σας επιβάλει να φορέσετε βέρα και κυρίως θα σας επιτρέπει να δραπετεύσετε όποτε εσείς θελήσετε».*

Αναμφίβολα, λοιπόν, η ανευθυνότητα αποτελεί το πιο χαρακτηριστικό και διακριτικό γνώρισμα της «ελεύθερης συμβίωσης». Αυτό τὸ δηλώνει πρώτα πρώτα το ίδιο το όνομά της. «Ελεύθερη», για όσους την «εβάπτισαν» έτσι, σημαίνει συμβίωση απαλλαγμένη από δεσμεύσεις. Καθένας από τους δύο, που συμμετέχουν στην ιδιόρρυθμη αυτή σχέση, δεν αναλαμβάνει καμμία ουσιαστική και μόνιμη υποχρέωση για τον άλλο. Αυτό το φρόνημα εκφράζουν αρκετοί νέοι της εποχής μας, οι οποίοι συμβιώνουν ελεύθερα και αναβάλλουν συνεχώς την σύναψη γάμου με το γνωστό επιχείρημα: «Είναι νωρίς να δεσμευθώ. Θέλω να ζήσω τη ζωή μου». Αλλά και η φιλοσοφία του γνωστού «Συμφώνου» κινείται στην ίδια γραμμή. Θεμελιώνεται στην βάση ότι οι πολίτες που θα συμβιώνουν ως ζεύγη είναι απαραίτητο να απαλλαγθούν από όλες τις ουσιαστικές δεσμεύσεις μεταξύ τους και να διατηρήσουν μόνον κάποιες τυπικές, αλλά και αυτές με ιδιαίτερη χαλαρότητα.

Είναι κοινά αποδεκτό ότι ανάμεσα στα βασικά και κύρια γνώρισμα του ανθρωπίνου προσώπου είναι η **υπευθυνότητα**. Ο κάθε άνθρωπος οφείλει να είναι υπεύθυνος, επειδή είναι πλασμένος «κατ'εικόνα Θεού» και επομένως ελεύθερος. Με την κακή όμως χρήση τής έλευθερίας η υπευθυνότητα μπορεί να μετατραπή σε ανευθυνότητα.

Συστατικό γνώρισμα της ανευθυνότητας αποτελεί η αποφυγή των δεσμεύσεων, ενώ, αντίθετα, συστατικό γνώρισμα της υπευθυνότητας αποτελεί η ανάληψη των δεσμεύσεων. Ο καλός και αγαθός άνθρωπος ως υπεύθυνο πρόσωπο δεσμεύεται απέναντι στο άλλο πρόσωπο και αγωνίζεται με φιλότιμο να ανταποκριθή όσο καλύτερα μπορεί στις δεσμεύσεις του. Αυτή η **υπευθυνότητα αποτελεί με την σειρά της γνώρισμα της γνήσιας και αυθεντικής αγάπης. Όποιος αληθινά αγαπά, ξέρει να θυσιάζεται**. Και θυσιάζεται, διότι έχει υπευθυνότητα και τηρεί τις δεσμεύσεις του. Αντίθετα, όποιος δεν αγαπά δεν μπορεί και να θυσιασθή. Και δεν μπορεί να θυσιασθή, επειδή δεν είναι υπεύθυνος. Και δεν είναι υπεύθυνος, όταν δεν θέλει να δεσμευθή. Πρόκειται για αυτό ακριβώς που συμβαίνει στην λεγόμενη «ελεύθερη συμβίωση». Αυτήν **την συμβίωση, που, σε τελική ανάλυση, σκοτώνει την ίδια την αγάπη στην γνήσια και αυθεντική της μορφή**.

Νομίζω πως το τραγικότερο λάθος του νομοθέτη είναι η μεταφορά της ανευθυνότητας από την χώρα της απαξίας στο βασίλειο των αξιών, και συγχρόνως **απαξίωση της υπευθυνότητας**. Αυτό σημαίνει ανατροπή της φυσικής τάξεως, αποδιοργάνωση του ανθρωπίνου προσώπου, κατάργηση των προδιαγραφών, με τις οποίες ο άνθρωπος έχει πλασθή από τον Δημιουργό του, και διαστρέβλωση των προσωπικών ανθρωπίνων σχέσεων. Δεν πρόκειται απλώς για μία λανθασμένη εκτίμηση, αλλά για **ριζική αλλοίωση τής ανθρωπίνης φυσιολογίας και καταστροφική επέμβαση στη δομή του ανθρωπίνου προσώπου και των υγιών σχέσεών του με τα άλλα πρόσωπα**.

Είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτά τα οποία σημειώνονται στην απολογητική έκθεση του Συμφώνου: *«Ανεξάρτητα από την αμφισβήτηση περί ηθικώς, κοινωνικώς η νομικώς αποδεκτό, αλλά και από την σκοπιμότητα για την θεσμοποίηση ενώσεων μεταξύ προσώπων του ιδίου φύλου, η διαφορετικότητα των καταστάσεων συνηγορεί για την νομοθετική αντιμετώπισή τους»*.

Γίνεται, λοιπόν, παραδεκτό από τους ίδιους τους εμπνευστές και πρωτεργάτες του νομοθετήματος ότι υπάρχει σοβαρή και καθολική αμφισβήτηση του μορφώματος, που προκλητικά επεχείρησαν να καλύψουν νομοθετικά. Και ενώ η τεκμηριωμένη αμφισβήτηση παρακάμπτεται χωρίς καμμία ουσιαστική επιχειρηματολογία, η όλη προσπάθεια επιχειρείται να στηριχθή στο επιπόλαιο και ανεδαφικό επιχείρημα ότι η Πολιτεία πρέπει πάντα να προσαρμόζεται στις τρέχουσες αλλαγές και εξελίξεις και να διαμορφώνη ανάλογα τους νόμους και τους κανόνες σε κοινωνικά ζητήματα,

όπως αυτά του γάμου και της συμβίωσης, **χωρίς καμμία διάκριση αν πρόκειται για εξέλιξη προς το καλό ή προς το κακό**. Με βάση τη λογική αυτή δεν θα είναι καθόλου παράδοξο στο μέλλον η Ελληνική Πολιτεία να νομιμοποιήσει την παιδοφιλία (όπως στην Ολλανδία), την κτηνοβασία (όπως στη Γερμανία), ή ακόμη τη νεκροφιλία, την κλοπή και τον φόνο.

Ένα πρώτο ενδεικτικό βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση αποτελεί η κατάθεση προς ψήφιση του νομοσχεδίου για την επέκταση του «Συμφώνου ελεύθερης συμβίωσης» στα ομόφυλα ζευγάρια, με το οποίο ουσιαστικά αναγνωρίζεται επίσημα η **διαστροφή της ομοφυλοφιλίας**. Η τραγικότητα της υποθέσεως ευρίσκεται στο ότι οι ένθερμοι υποστηρικτάι αυτού του νομοσχεδίου πιστεύουν και διαλαλούν ότι η ομοφυλοφιλική δχέση είναι φυσιολογική. Όμως για να «βαπτίσουν» τήν διαστροφή ως φυσιολογική κατάσταση, θα πρέπει να διαγράψουν την παγκόσμια λαϊκή παράδοση πολλών αιώνων, που θεωρεί την ομοφυλοφιλία διαστροφή, την φιλολογική παράδοση με την ίδια αντίληψη, που αποτυπώνεται στα λεξικά και στις εγκυκλοπαίδειες σχεδόν μέχρι τα τέλη του εικοστού αιώνας, τη νομική παράδοση, που θεωρεί ακόμη κολάσιμες ύβρεις τους σχετικούς με τους ομοφυλόφιλους χαρακτηρισμούς, και την έγκριτη ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης για τα Σόδομα και τη Γομόρα, που επιβεβαιώνεται, εκτός των άλλων, και από την έλλειψη εμβίων όντων στη Νεκρά Θάλασσα. Για τον ίδιο σκοπό είναι επίσης απαραίτητο γι' αυτούς, να αθετήσουν τους θεόπνευστους λόγους του αποστόλου Παύλου, σύμφωνα με τους οποίους *«αι τε θήλειαι αυτών μετήλλαξαν την φυσικήν χρήσιν εις παρά φύσιν, ομοίως δε και οι άρσενες αφέντες την φυσικήν χρήσιν της θηλείας εξακαύθησαν εν τη ορέξει αυτών εις αλλήλους, άρσενες εν άρσεσι την ασχημοσύνην κατεργαζόμενοι και την αντιμισθίαν ην έδει της πλάνης αυτών εν εαυτοίς απολαμβάνοντες»* (Ρωμ. 1, 26-27), και να αναζητούν ανύπαρκτα ή προκατασκευασμένα «επιστημονικά» ιατρικά συμπεράσματα, για να στηριχθούν τελικά στις δικές τους αυθαίρετες και εμπαιθείς ιδεοληψίες.

Στο ζήτημα που μας απασχολεί παρατηρούνται όντως αλλαγές και εξελίξεις, αλλά σίγουρα προς το χειρότερο και με τραγικά αποτελέσματα. Μία προσεκτική μελέτη είναι πολύ εύκολο να καταδείξει, όπως βεβαιώνουν και σχετικές έρευνες, **τη στενή σχέση που υπάρχει ανάμεσα στη χαλάρωση και εκτροπή των οικογενειακών δεσμών και στα φαινόμενα των αμέτρητων δραμάτων με τα ναρκωτικά, τα εγκλήματα, τις αυτοκτονίες, τα διαζύγια, τις καταθλίψεις, τη σεξουαλική ασυδοσία και τα αφροδίσια νοσήματα, συμπεριλαμβανομένου και του έηντς.**

Πολύ εύλογα διερωτώνται οι νουνεχείς: Γιατί άραγε η Ελληνική Πολιτεία αναλαμβάνει να διευκολύνει τον γεμάτο ανευθυνότητα άνθρωπο, που επιθυμεί να «δραπετεύσει» από την φυσιολογική, ρυθμισμένη από τον Δημιουργό και επιτυχημένη για χιλιετίες συμβίωση, και όχι να υπερασπιστή τον υπεύθυνο, που εγκαταλείπεται,

κάποτε και με τα αθώα τέκνα του, χωρίς έλεος; Δεν είναι **αυτήνομοθετική πράξη υπέρ του κακού και εναντίον του αγαθού**; Έφθασε, λοιπόν, η Ελληνική Πολιτεία σε τέτοιο σημείο καταπτώσεως, ώστε, απορρίπτοντας τα δοκιμασμένα για αιώνες κριτήρια, να **νομιμοποιή αρνητικά και διαλυτικά της κοινωνίας φαινόμενα**; Για την περίπτωση αυτή πιστεύω πως δεν υπάρχουν πιο εκφραστικοί και επίκαιροι λόγοι από τους θεόπνευστους εκείνους του **προφήτου Ησαΐα**: «*Ουαί οι λέγοντες το πονηρόν καλόν και το καλόν πονηρόν, οι τιθέντες το σκότος φως και το φως σκότος, οι τιθέντες το πικρόν γλυκύ και το γλυκύ πικρόν. Ουαί οι συνετοί εν εαυτοίς και ενώπιον αυτών επιστήμονες*» (5, 20-21).

Πιστεύω ότι κανείς εχέφρων άνθρωπος δεν μπορεί να υποστηρίξη ότι η ανευθυνότητα κατατάσσεται στα θετικά, στα αγαθά γνωρίσματα του ανθρώπου, και ότι το κράτος έχει καθήκον να την ευνοή και να την κατοχυρώνει νομοθετικά. Πολύ δε περισσότερο η Εκκλησία, που αποτελεί «*στύλο και εδραίωμα της αληθείας*» (Α΄ Τιμ. 3,15), δεν επιτρέπεται να κάνη εκπτώσεις, να μετατρέπη τις απαξίες σε αξίες και να αφήνη έκθετα τα παιδιά της στη λαίλαπα της **σχετικοκρατίας** και της καταστροφικής ισοπεδώσεως των πάντων. Γι' αυτό ήταν κρυστάλλινη, αλλά και συγχρόνως θαρραλέα, η αγιοπνευματική της ομολογία, που έγινε με το **ανακοινωθέν της Διαρκούς της Ιεράς Συνόδου στις 17 Μαρτίου 2008**, η οποία «*διακηρύσσει τον απόλυτο σεβασμό και την παραδεδομένη τιμή προς το υπό της Εκκλησίας τελούμενο ιερό μυστήριο του Γάμου, του οποίου σκοπός είναι η αμοιβαία πνευματική συμπλήρωση των συζύγων για την εν Χριστώ Ιησού σωτηρία και καρπός αυτού τα τέκνα. Η Εκκλησία δηλαδή δέχεται και ευλογεί την παραδεδομένη τέλεση του Γάμου κατά το Ορθόδοξο Τυπικό, ενώ θεωρεί πορνεία κάθε άλλη «συζυγική» σχέση εκτός αυτού*», καθώς επίσης και με το **Ανακοινωθέν της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας στις 13 Οκτωβρίου 2013**, στο οποίο πρόσφατα παρέπεμψε, και σύμφωνα με το οποίο «*... σύγχρονα σχήματα οργάνωσης του ιδιωτικού βίου των ανθρώπων - εναλλακτικές μορφές οικογενείας - για την Εκκλησία και τη θεολογία της περί γάμου και οικογενείας συνιστούν "εκτροπές" του οικογενειακού θεσμού, όπως αυτός διαμορφώθηκε και λειτούργησε επί αιώνες στη ζωή του εκκλησιαστικού σώματος. ...Φαινόμενα "εκτροπές" έξαιρετικά επίκαιρα για την ελληνική πραγματικότητα είναι ο πολιτικός γάμος, η μονογονεϊκή οικογένεια, η ελεύθερη συμβίωση και ο λεγόμενος γάμος των ομοφυλοφίλων*».

Όσο και εάν στα μάτια των αμυήτων σε ζητήματα Ορθοδόξου πίστεως και ήθους η θέση αυτή φαίνεται αναχρονιστική και σκληρή, είναι αυτή ακριβώς που εκφράζει με λιτότητα και σαφήνεια την αναλλοίωτη διδασκαλία της Ορθοδόξου Πίστεως, όπως αυτή αποκαλύφθηκε από τον Ιησού Χριστό, κηρύχθηκε από τους αποστόλους (Μτθ. 5, 19· Πρξ. 15, 20· Α΄ Κορ. 5, 1 κ. έ· 6, 18· Α΄ Θεσ. 4, 3) και έγινε αποδεκτή από τους αγίους όλων των αιώνων (βλ. σχετικά κείμενα του αγίου Βασιλείου, του [αγίου Χρυσοστόμου](#), του αγίου Νικοδήμου του αγιορείτου κ. ά.). Αυτή η Αλήθεια είναι εκείνη που μόνη διασώζει την αξία της **υπευθυνότητας** και της **αυθεντικότητας**

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

στα ανθρώπινα πρόσωπα.